

«Το

χρόνο εκείνο ζούσε εξόριστος σ' ένα μικρό συνοικισμό του σιβηριανού βορρά, κοντά στο σιδηροδρομικό σταθμό. Έμενε στο σπίτι της Μάρθας Αντρέγιεβνα, μιας καλής και έμπιστης γυναίκας.

Την 1η Αυγούστου, ημέρα της «προόδου του τιμίου και ζωοποιού Σταυρού», ήρθε κρυφά στη Μόσχα. Τον ερχομό του στην πρωτεύουσα γνώριζαν επτά μονάχα άτομα.

Τινάχτηκε. Κάποιος χτυπούσε συνθηματικά: ένα παρατεταμένο κουδούνισμα, τρία στιγμιαία, ένα παρατεταμένο, ένα στιγμιαίο.

“Ποιος να ήρθε;” αναρωτήθηκε. “Δεν περιμένω κανένα σήμερα. Τι συμβαίνει άραγε;”.

Το συνθηματικό κουδούνισμα ακούστηκε πάλι επίμονο και απαιτητικό. Ανήσυχος προχώρησε ως την πόρτα.

“Γνωστός θα είναι για να χτυπάει έτσι. Κάτι έγινε, φαίνεται. Δεν αποκλείεται να έστειλε τηλεγράφημα η Μάρθα Αντρέγιεβνα”.

Έκανε το σταυρό του και άνοιξε.

Μια άγνωστη γυναίκα έσπρωξε την πόρτα με το πόδι και όρμησε φουριόζικα μέσα, σχεδόν τσαλαπατώντας τον. Έκλεισε γρήγορα και στάθηκε μπροστά του με μάτια ορθάνοιχτα από την ταραχή στο χέρι της κρατούσε ένα χαρτί με σφραγίδες και υπογραφές.

– Είμαι όργανο της δημόσιας ασφάλειας! Να και η βεβαίωση, κοιτάξτε... Σας παρακολουθώ από την πρώτη μέρα που ήρθατε εδώ. Τη μέρα μόνο, γιατί τη νύχτα σας παρακολουθούν άλλοι.

“Κύριε Ιησού χριστέ, Υπεραγία Θεοτόκε, βοηθήστε!” προσευχήθηκε νοερά ο π. Αρσένιος, καθώς αστραπιαία σκεφτόταν ότι στο τραπέζι είχε απλωμένα ένα σωρό γράμματα, διευθύνσεις, επιβαρυντικά στοιχεία για φίλους και συνεργάτες...

“Όλα χάθηκαν. Μεγάλο κακό θα γίνει. Θα πιάσουν πολλούς. Αλίμονο, Παναγία μου!...”.

– Καταλάβετε, νομίζω. Είμαι επιφορτισμένη με την παρακολούθησή σας. Αλλά να... Με βρήκε μια συμφορά. Η κόρη μου αρρώστησε και... Πριν από λίγο τηλεφώνησα στο σπίτι. Ο πυρετός έφτασε στους 40ο. Ο λαιμός της έχει πρηστεί εσωτερικά τόσο πολύ, ώστε δεν μπορεί ν’ αναπνεύσει. Έχει μελανιάσει, πνίγεται, σπαρταράει...

Και όλα έγιναν τόσο ξαφνικά! Το πρωί, όταν έφυγα, ήταν καλά. Τώρα η μητέρα μου μου επαναλαμβάνει κλαίγοντας στο τηλέφωνο: “Η Τάνια πεθαίνει!”. Τηλεφώνησα στη διοίκηση και παρακάλεσα να με αντικαταστήσουν. Αρνήθηκαν. Δεν υπάρχει άλλος που να γνωρίζει όλα τα πρόσωπα της παρέας σας! Τι να κάνω λοιπόν; Η κορούλα μου πεθαίνει και η μητέρα μου έχει σαστίσει. Δεν μπορεί να τη βοηθήσει. Πρέπει να τρέξω αμέσως, να φωνάξω γιατρό... Πεθαίνει η Τατιάνα μου!... Σας παρακαλώ...

Ο αντικαταστάτης μου θα έρθει στις 5 το απόγευμα. Σας παρακαλώ, μη φύγετε! Μείνετε εδώ ως την ώρα εκείνη. Αν φύγετε, θα με καταστρέψετε! Και κάτι ακόμα – ζητάω πολλά, ε;... Αν σας επισκεφθεί κανείς όσο θα λείπω, να μου το πείτε. Γιατί μπορεί να είναι κάποιος από τους δικούς σας που δουλεύουν για μας. Και αν δεν αναφέρω στην υπηρεσία την επίσκεψή του, χάθηκα!...

Σας παρακαλώ, μη φύγετε! Δώστε μου την υπόσχεσή σας. Οι δικοί σας λένε πως είστε καλός και βοηθάτε τους ανθρώπους...

Ο π. Αρσένιος είχε καταλάβει. Δεν χρειαζόταν ν' ακούσει τίποτ' άλλο. Στα μάτια της γυναίκας, άλλωστε, διάβαζε πολύ περισσότερα απ' όσα του είχε πει.

– Πηγαίνετε στην κόρη σας, είπε ήρεμα. Δεν θα πάω πουθενά. Κι αν έρθει κανείς, θα σας το πω. Σας το υπόσχομαι.

Γύρω στις 11 η ώρα χτύπησε το κουδούνι. Ήταν γι' άλλη μια φορά –ποιος άλλος;– η Ειρήνη. Στάθηκε στη μέση του δωματίου. Ο π. Αρσένιος κάθησε στο τραπέζι.

– Ειρήνη, απόρησα πώς... Μα καθήστε, παρακαλώ!... Απόρησα, λέω, πώς αποφασίσατε να έρθετε και να μου μιλήσετε τόσο ανοιχτά. Να αποκαλύψετε σ' έναν εχθρό σας, εχθρό του λαού ολόκληρου, ότι τον παρακολουθείτε. Και τώρα... πάλι εδώ!

– Έχετε δίκιο, αλλά χθες βρέθηκα σε απόγνωση. Η κόρη μου πάλευε με το θάνατο, καταλαβαίνετε; Τι να έκανα; Τα έπαιξα όλα για όλα. Όσο για σήμερα... Να, θέλω τόσο πολύ να συζητήσω μαζί σας. Μη με φοβάστε, δεν έχω κακό σκοπό. Πιστέψτε με... Σας παρακαλώ, πείτε μου, τι άνθρωποι είστε εσείς οι «εκκλησιαστικοί»; Γιατί σας κυνηγάνε τόσο; Όσοι δικοί σας είναι πληροφοριοδότες μας, διηγούνται πολλά για τα καλά σας έργα, την αλληλοβοήθεια, τη φιλανθρωπία σας... Κι εσάς προσωπικά σας εκθειάζουν, μόνο που είστε, λένε, φανατικός εχθρός της σοβιετικής εξουσίας, και μάλιστα αρχηγός αντισοβιετικής προπαγανδιστικής ομάδας... Λοιπόν, έχω τρεις ώρες ελεύθερες. Έλεγχος θα γίνει στις 2 μ.μ. Μιλήστε μου, σας παρακαλώ, για τον εαυτό σας και για την πίστη σας. Επιτρέψτε μου όμως να καθίσω εκεί, δίπλα στο παράθυρο, για να ρίχνω πού και πού καμιά ματιά έξω. Αν χρειαστεί, θα φύγω αμέσως».

– Πηγαίνετε στην κόρη σας, είπε ήρεμα. Δεν θα πάω πουθενά. Κι αν έρθει κανείς, θα σας το πω. Σας το υπόσχομαι.

Πηγή: eikonografies.gr